

villet indlade sig paa at afgjøre, og blandt disse er der saaledes Forholdet til Creditor, Spørgsmaalet om, hvorvidt en Creditor er berettiget til at gjøre Execution i Forpagtningsretten og at stille den til Auction, samt ligeledes Spørgsmaalet om, hvorledes Stillingen vil være i Tilfælde af Fallit, og endelig ogsaa det Spørgsmaal, som jeg nys berørte — og som jeg antager, at det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgfreds har draget frem — om hvorledes Stillingen vil være i Skilsmisjetilfælde mellem Parterne. Hvad dette sidste angaaer, forekommer det mig at være Noget, som man vistnok ikke burde lade være at tage Hensyn til. Ved Fæste har Netsvræris som bekendt udtalt sig derhen, at naar der fandt Skilsmisse Sted imellem Fæsteren og hans Hustru, skulde Hustruen ikke have nogen Ret til at forlange Fæsteretten evalueret til noget som helst Beløb og fordre det inddraget under den Formue, som skal deles imellem dem. Domstolene ere gaaede ud fra, at Fæsteretten var at betragte som noget væsentligt Personligt, som Noget, der paa Grund af de personlige Byrder, der navnlig fra gammel Tid knyttede sig dertil, maatte betragtes som Noget, der personligt tilkom Fæsteren, og som hans Hustru ikke kunde fordre betragtet som en delelig Formuegjenstand. Det er en Anskuelse, som jeg ogsaa selv har erklæret mig for, men anderledes vil det aabenbart stille sig med disse Forpagtningscontracter; de ere paa en ganske anden Maade en Formuegjenstand, hvilket navnlig vil fremgaae klart af § 4. Der bliver jo altsaa netop Spørgsmaalet, om hvorledes Forholdet vil stille sig i Skilsmisjetilfældet, om man for det Første kunde enes om, at han afaaer den til sin Hustru, og om man, hvis man ikke kunde blive enig derom, kan sætte Forpagtningsretten til Auction paa samme Maade, som naar Forpagteren døer, for at fyldestgjøre Hustruens Ret til Andeel i Boet. Det er et Forhold, som det forekommer mig, man burde klare sig, og ikke mindre forekommer det mig,

at man burde klare det andet Spørgsmaal, nemlig Forholdet til Creditorerne. Der har i det andet Thing været gjort Antydninger af, at man endog betragtede det som en Selvfølge, at en Creditor uden videre skulde kunne gjøre Execution i Forpagtningsretten og stille den til Auction, men noget Saadant kan jeg i det Mindste ikke ansee for rigtigt. Det forekommer mig, at det ialfald af Hensyn til Bortforpagteren maatte stille sig saaledes, at i de Tilfælde, hvor han kan modsætte sig en frivillig Overdragelse fra Forpagterens Side til Trediemand i levende Live, maatte han ogsaa kunne modsætte sig en tvungen Overdragelse. Men forøvrigt er der ogsaa en anden Side af Forholdet at tage i Betragtning, nemlig Hensynet til selve Forpagteren, om det af Hensyn til ham skulde findes rigtigt, at der saaledes af Creditorer skulde kunne gjøres Execution i Forpagtningsretten. Det er ogsaa et Spørgsmaal, som trænger til Drøftelse og Overveelse; og, forsaavidt der bliver nedsat et Udvalg i denne Sag, vil jeg derfor anbefale disse Forhold til yderligere usigtig Overveelse.

Indenrigsministeren: Jeg skal indrømme, at de Bemærkninger, som den ærede sidste Taler fremsførte mod enkelte Paragrapher i dette Forslag, have deres Betydning, men de forekomme mig dog ikke at være af saa stor Betydning, at de alene kunne give Anledning til at foretage nogen Forandring i Lovforslaget, saaledes som det foretigger. Jeg troer ganske vist, at Creditor overfor en Forpagter paa 50 Aar har en større Ret, end han har overfor en Livsfæster; men om denne større Ret, som Creditor i Virkeligheden har, er til Fordeel for Forpagteren eller ikke, derom kan man jo have forskellige Meninger. Jeg anseer det for en Fordeel for den driftige og dygtige Forpagter, som derved kan erhverve sig en større Credit, hvormod det er til Tab for den ligegyldige Forpagter, der saaledes ved sin Creditor kan blive sat ud af Brugten af sin